

МОЛОДІЖНИЙ КОМП'ЮТЕРНИЙ СЛЕНГ

Стрімкий розвиток людського суспільства має великий вплив на більш важливий інструмент спілкування – мову. Сленг, здається, одним з найважливіших мовних утворень, що мають великий вплив на розвиток спілкування. Одним з найбільших винаходів двадцятого століття, безсумнівно, є комп'ютерні технології. Звісно, як і будь-який винахід, комп'ютер створив нову, власну мову інтернету, яка розвивається на основі загальних правил і водночас має свої особливості.

Однією з нестандартних мов є сленг. Сьогодні молодь вважає за краще використовувати сленг, а не офіційну мову. За спостереженнями, сленг більше підходить для повсякденних розмов у таких чатах, як Facebook, Telegram, Instagram тощо. Ці сайти соціальних мереж стали найбільшою віртуальною спільнотою у світі, де люди можуть висловлювати свої почуття, а також ділитися думками.

«Великий тлумачний словник сучасної української мови» дає таке визначення цього терміна: «Сленг - це розмовний варіант професіонального мовлення, жаргон; жаргонні слова або вислови, характерні для мовлення людей певних професій або соціальних прошарків, які, проникаючи в літературну мову, набувають помітного емоційно-експресивного забарвлення [1, с.1147].

З одного боку, сленг засмічує мову, вона втрачає свою ідентичність. Але з іншого боку, такі аббревіатури допомагають професіоналам своєї справи зрозуміти один одного з півслова. Наприклад, ніхто з нас не здивується, почувши від батьків фразу «в Google» замість «зайти в інтернет», «Я отримав 404, зробив жорстке оновлення, і тепер CSS не завантажується» – це швидший і технічний спосіб сказати: «вебсайт не завантажився, тому я попросив свій браузер перезавантажити його з нуля, а тепер стиль і макет сторінки зіпсовані».

І. Щур зазначає, що «...комп'ютерний сленг виражає навіть певні емоції, які в сухій та лаконічній реальній мережі відтворити майже неможливо. Існування комп'ютерного сленгу дає змогу спеціалістам не лише відчувати себе членами певної замкненої спільноти, а й зрозуміти одне одного з півслова; сленг є елементарним засобом комунікації. Якби не було сленгу, їм довелося б розмовляти англійською мовою або вживати у своєму мовленні громіздкі професіоналізми» [2, с.58].

Одним із джерел поповнення комп'ютерного жаргону виступають запозичення з англійської мови. У такий спосіб з'являються найрізноманітніші слова: *баг* (*bug-помилка в програмі*); *геймер* (*gamer-любитель комп'ютерних ігор*); *конектитися* (*від to connect - приєднуватися*); *юзер* (*user - користувач*); *клікати* (*від to click - клацати*) та багато інших цікавих слів.

Кожного з нас уже не здивуєш такими висловами, які видозмінюють і мовні смаки нашого покоління: *апгрейд* (*поліпшення, модернізація комп'ютера*), *батони* (*клавіші*), *масдай* (*крайній ступінь невдоволення*), *сидюк* (*дисковод та диски CD-ROM*), *юзер* (*користувач*), *комп* (*від комп'ютер*), *проги* (*програми*), *вінда* (*програма Windows*), *клава* – *клавіатура*, *мило* – *електронна пошта*. Тому ми можемо 100-відсотково стверджувати, що комп'ютерний сленг бурлить скороченнями та специфічною символікою.

Отже, професійний молодіжний комп'ютерний сленг – це дуже цікаво, корисно та інколи навіть смішно. Розвиток інформаційних технологій вплинув на формування словникового складу сучасного покоління, що призвело до появи комп'ютерного сленгу в мовній системі. Проте сфера використання комп'ютерної мови, у тому числі сленгу, досить широка і буде продовжувати ще більше розширюватися в майбутньому.

Список використаних джерел

1. Бусел В. Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ. Перун. 2007. 1736 с.

Шабанов Д. М., здобувач ступеня доктора філософії 1 року навчання
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ІСТИНА ЯК ГНОСЕОЛОГІЧНИЙ ІДЕАЛ

Проблема істини є основною для гносеології, оскільки питання про те, що є істина, чи досяжна вона і які її критерії – це питання про здатність до пізнання людиною світу, засоби отримання достовірного знання. У філософії встановлення істини є одним із головних завдань. Гносеологічних проблем торкалися представники різних філософських шкіл.

В античності була висунута концепція відповідності. Істину вбачали в інтерпретації існуючих речей через прояви відповідної ідеї або форми. Зокрема Сократ стверджував, що він знає тільки те, що нічого не знає. Цей мудрий афоризм давньогрецького класика звісно стосувався й питання про істину. Адже якби хтось пізнав істинне положення речей до кінця, то пізнав би і сутність буття, тим самим наблизившись до чогось надлюдського. Напевно, Сократ був одним із перших мислителів, хто визнав своє безсилля перед істиною, але тим самим він до неї й підійшов найближче [1].

У середньовічній філософії істина визначалась у відповідності до релігійної парадигми (християнського, мусульманського, юдейського тощо вченнях про Слово Боже як Логос).

У Новий час як справжнє знання розглядали як інформацію, відомості, що містяться в почуттях або в ідеях.

Неоднозначність розуміння істини характерна для новітньої філософії. В ХХ столітті аналітики спочатку дотримувалися кореспондентської теорії істини: наукові судження й умовиводи повинні відповідати дійсному стану справ, але потім стали говорити, що ця відповідність повинна бути узгоджена з низкою угод (конвенцій), зокрема, з дотриманням вимоги взаємного узгодження, внутрішньої несуперечності висловлень у системі знання, тобто концепція відповідності була доповнена когерентною концепцією істини.

Прагматична концепція істини визначає істину як корисність знання, його ефективність. Але фактично тут встановлюється відповідність знань не дійсності, а «кінцевому результату», під яким розуміється корисність даного твердження для дії, але й це не є гарантією істини.

За розповсюдженням тлумаченням ці три концепції істини не скасовують, а доповнюють одна одну. Яка з них буде більш значуща, залежатиме від конкретних ситуацій: для математика, наприклад, – когерентна, для фізика – кореспондентська, а для техника – прагматична тощо. Сходяться науковці також у тлумаченні істини, яка в кожному напрямку дослідження має спільні універсальні характеристики: об'єктивність і суб'єктивність, абсолютність і відносність, абстрактність і конкретність.

Для з'ясування ролі істини в пізнанні важливо розуміти, що пізнання – це специфічний вид духовної діяльності людини, процес осягнення нею навколишнього світу, одержання й накопичення знань. Основна мета пізнання – досягнення істини. Пізнати предмет – означає виявити його сутність, яка ніколи не лежить на поверхні, відтворити в знанні об'єкт таким, яким він існує незалежно від людини, тобто об'єктивно. У цьому значенні говорять про об'єктивність істини. Але якщо за своїм джерелом, істина об'єктивна, то за формою вона завжди суб'єктивна. Адже істинне знання існує тільки через людину й виражається у формі понять, уявлень, законів, теорій, категорій, вироблених людьми.

Істина – достовірне знання, що існує саме по собі, незалежно від того, яким його представляє людина, це правдиве, об'єктивне відображення дійсності у свідомості людини. Істина розуміється не як сталий, раз і назавжди отриманий результат, а як процес людського осягнення світу. Істина буває абсолютною й відотною. Абсолютна істина – це